

We waren er reeds lang mee bezig, de stamgasten van 't Kliekske, maar het kwam er maar niet van. Ons Brigitteke kan je veel vragen, maar paaldansen, dat zit niet in haar genen. Hoe vurig we er ook naar verlangden, hoe dikwijls we het haar ook vroegen, Brigitte leek wel op Madame Milquet. Het was toujours "non". Zelfs toen de klanten zelf een paal wouden aankopen toen deze in de Macro in steraanbieding stond, bleef Brigitte halsstarrig weigeren. Je zou voor minder een depressie krijgen.

Tot een goeie week geleden ik in een babbeltje met ons zwartje zei: "Het zou toch fenomenaal zijn moest STVV, laatste in de stand, zondag kon winnen van "Royal Sporting Club Anderlechtois." En toen, ja toen liet Brigitteke zich in een vlaag van zinsverbijstering het volgende ontvallen ... zeker van haar stuk: "Als geelblauw zondag wint van paarswit zal ik paaldansen." . Ik kon mijn oren niet geloven. Was dit een zwak moment van B. of was ze er rotsvast van overtuigd dat mirakels alleen in Lourdes kunnen gebeuren.

Wedden is "van alle tijden". Maar je kan momenteel beter al je kasbons inzetten op het feit dat morgen Brussel-Halle-Vilvoorde definitief gesplitst is of dat we overmorgen een nieuwe regering hebben dan op een overwinning van de huidige kanaries tegen de kiekenfretters. Ondertussen werden alle toghangers verwittigd dat Marc's wederhelpt eindelijk "ja" had gezegd en dat 't Kliekske zondag om 22.30 "the place to be" moest zijn. Maar dan moest er wel nog eerst een mirakel gebeuren.

Nu onmiddellijk in actie treden en op zoek naar een paal. Maar dat was eigenlijk geen probleem. In mijn tuinhuisje had ik er éne staan om mijn bomen te snoeien. Zo een prachtexemplaar van Gardena en hij was nog uitrekbaar ook. Ideaal dus om te installeren bij Michiel en Melissa. Van het tuinhuisje naar de kelder om de paal op te blinken met de beste boenwas. En dan veilig opbergen en hopen op een stunt van Peter Delorge en co. Mijn vrouw keek mij aan, zei niets en schudde heftig van links naar rechts met haar hoofd. Ik had het begrepen. Niet reageren man!

Hoe dichter we 9 december naderden, hoe meer de spanning op de gezichten te lezen stond. Ook Brigitte was niet in normale doen. Zaten er grote twijfels achter haar fonkelende oogjes? Zelfs op het mossselfestijn van Olympic (de dag van de waarheid) lepelde ze, verward voor zich uitstarend, aan haar "dame blanche".

Om 19.45 uur hoorde ik de claxon van Johny zijn Focus. Instappen, eerst nog Charley en Pol, afhaken en dan naar de hel. De meeste mensen zouden bibberen van schrik als ze het woord "hel" horen. Wij echte mannen niet. Wij gaan er graag naar toe, naar de hel, de hel van Staaien dan wel!

De koude wind en de miezerige regen voorspelden niet veel goeds. We dachten vol heimwee terug aan de gloriedagen van onze geliefde club, toen de arena vol liep voor de goden van toen: Poleunis, Lolinga, Maes, Koens, N Dala, Vanderloop en Leeeeeenders .

Wij, socio's van de club, namen onze plaats in, hoog in de nok van de nieuwe tribune en maakten ons klaar voor de match van de waarheid. Schitterende sfeer, geel blauwe vlaggen en dan betraden de spelers het veld. Een matchverslag bespaar ik u. Maar toen Sishuba in de 85 ste minuut gelijkmaakte begon ik plots aan Brigitte te denken. In al de euforie en het tumult rond mij deed ik mijn ogen dicht en bad vlug een weesgegroet en onze vader tot onze Lieve Vrouw van Lourdes.

In de 90ste minuut gebeurde het mirakel dan toch een fenomenale dribbel van Sithuba en een schitterende kopbal van Coulibaly en Staaien in lichterlaaie.

Onmiddellijk naar de auto dan. We konden niet vlug genoeg in Landen zijn. Eerst even omrijden om de paal af te halen en dan richting Stationsstraat nr. 28.

Het Kliekske zat stampvol. Toen we binnenstapten kregen we een daverend applaus. Als even later ook de familie Mathieu arriveerde was de chaos compleet. Mijn fietsvrienden Bijou, de Geweldige en Franske deelden in de vreugde.

Johny liet uit zijn CD speler, met de grootst mogelijke decibels, het clublied horen.

"vooruit STVV neem jij de puntjes mee ..."

De paal werd geïnstalleerd. De lichten werd gedoofd en Chris installeerde zijn spot en zilveren bol om de act van Brigitte extra te belichten. En dan was het "moment suprême" echt aangebroken. Brigitte hield woord en bracht een onvergetelijke demonstratie. Ikzelf liet mij voor één keer gaan ... meer wil ik hierover niet kwijt. Wat volgde was een overweldigende ambiance.

En dan was het "dancing time". Wim en Chantal openden, de rest volgde. De supporters van STVV werden extra verwend door Michiel en Melissa met kaas, salami en ajuin. De leffe vloeide rijkelijk uit de tapkraan. Tijdens het TV verslag werd elke goal van geelblauw met gejuich onthaald. De unieke sfeer bleef verder duren tot ...

Toen ik thuis kwam probeerde ik de paal mee in het bed te smokkelen. Maar dat verhaaltje ging niet door. Een duistere kracht besliste daar anders over. Eén zaak is echter zeker. Als ik mijn "Gardenake" in het tuinhuisje zie staan of als ik hem moet gebruiken om te snoeien, dan zal ik zeker terugdenken aan die fantastische zondagavond van 9 december 2007.

Het leven kan soms mooi zijn op Staaien, maar bijna altijd mooi bij Michiel, Melissa, Brigitte en Marc, Chris en Chantal en alle vrienden in 't Kliekske.

Een fiere kanarie.

Voor ingewijden ... Sterke Jaan! of Nulleke!